

Sygn. akt I ACa 1615/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Michał Kłos

Sędziowie: SSA Lilla Mateuszczyk

SSO (del.) Jacek Świerczyński (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko **Stowarzyszeniu (...) - Muzycznych (...) z siedzibą w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 28 września 2015 r. sygn. akt I C 1661/14

1. oddała apelację;
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

na rzecz Stowarzyszenia (...) -

Muzycznych (...) z siedzibą w W. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1615/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko Stowarzyszeniu (...) - Muzycznych (...) z siedzibą w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy oparł powyższy wyrok na ustaleniach, że powodowa spółka powstała w 1990 roku i prowadzi działalność gospodarczą m.in. działalność związaną z produkcją filmów, nagrań wideo, programów telewizyjnych, nagrań dźwiękowych i muzycznych, nadawaniem programów ogólnodostępnych i abonamentowych, zaś Stowarzyszenie (...) - Muzycznych (...) w W. powstało w 1994 roku i zajmuje się m.in. propagowaniem i umacnianiem prawa autorskiego i praw pokrewnych, ochroną i zbiorowym zarządzaniem prawami do artystycznych wykonań swoich członków oraz innych osób, które powierzają (...) swoje prawa w tym celu, a także wykonywaniem uprawnień organizacji zbiorowego zarządzania wynikających z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Pierwsza umowa zawierana przez spółkę (...) z abonentem jest zawsze zawarta w formie pisemnej i taka forma dotyczy każdej usługi. Natomiast aneksowanie, zamawianie dodatkowych usług może odbywać się różnymi drogami, w różnej formie. Umowy są zawierane na czas nieokreślony, przy czym mogą być okresy promocyjne, które wiążą się z określonymi zobowiązaniami. Na umowie jest umieszczona data zawarcia umowy i data rozpoczęcia świadczenia usług oraz jaki jest pakiet, na który umowa została zawarta. Wypowiedzenie umowy w przeszłości odbywało się w formie pisemnej, a obecnie także za pośrednictwem drogi elektronicznej. Zmiany w umowie do 2010 roku były wprowadzane tylko w formie pisemnej, a obecnie od około 3 lat zmiany są wprowadzane także w innej formie.

W latach 2004-2005 w spółce (...) miała miejsce zmiana systemu bilingowego, naliczania opłat abonamentowych. Te zmiany były wywołane wprowadzeniem usługi telefonicznej. Nastąpiła zmiana systemu (...) na A., który pozwalał realizować usługi telefoniczne, dokonywać naliczania opłat za przeprowadzone rozmowy telefoniczne. W systemie tym nie było historii abonenta, czyli z jakich pakietów usług abonent korzystał, na podstawie których można ustalić wpływy jakie zostały osiągnięte przez spółkę.

Druga zmiana systemu bilingowego nastąpiła w 2008 roku i była spowodowana wprowadzeniem telewizji cyfrowej.

Różnice technologiczne pomiędzy tymi systemami powodowały, że ze starego systemu do nowego były zaimportowane tylko dane abonenckie bez historii, czyli tylko dane abonenta i z jakich w danym momencie usług korzysta.

Ponadto w 2008 roku były też zmiany reorganizacyjne w zakresie zarządzania spółką, polegające na powołaniu nowych komórek organizacyjnych, które były wynikiem wprowadzenia technologii cyfrowej.

W latach 2010-2011 powodowa spółka rozpoczęła budowę nowej siedziby, do której miała się przenieść i w związku z tym rozpoczęła segregację dokumentów papierowych. Pozostawiono dokumentację z ostatnich 5 lat oraz z roku bieżącego.

Spółka (...) przechowuje dokumenty przez 5 lat i dotyczy to dokumentów związanych z urzędem skarbowym. Praktyką jest niszczenie dokumentów starszych niż 6 lat.

Umowy abonenckie sporządzone na piśmie dotyczące świadczenia usług są w dalszym ciągu zachowane i dostępne w spółce (...), jeśli abonent nadal jest abonentem usługi świadczonej przez spółkę. Pełne dane dotyczące umów abonenckich są od 2008 roku.

Każda dziedzina funkcjonowania spółki (...) zarządzana była oddzielnymi, niesynchronizowanymi ze sobą programami. W latach 2009-2010 nastąpiło zintegrowanie i wdrożenie tych programów do funkcjonowania powodowej spółki.

Stowarzyszenie (...) - Muzycznych (...) w W. w dniu 30 listopada 2010 roku złożyło do Sądu Okręgowego w Łodzi pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. (sygn. akt I C 2186/10), w którym wniosło m.in. o zobowiązanie pozwanego w trybie art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych do udzielenia informacji w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku częściowego.

W postępowaniu tym był przesłuchiwany w charakterze świadka dyrektor operacyjny A. P. (1), który zobowiązał się do udzielenia żądanych informacji mając na uwadze to, że to tylko sprawa czasu i zatrudnienia odpowiedniej ilości ludzi dla zgromadzenia danych potrzebnych do przekazania.

A. P. (1) od 2008 roku jest dyrektorem nadzorującym i zajmuje się postępowaniami sądowymi toczącymi się z udziałem spółki. Przekazuje informacje z tych postępowań bezpośrednio zarządowi spółki, a jeśli postępowania te wymagają uzyskania danych z działalności spółki zwraca się do odpowiednich działów spółki, nie informując pracowników do jakiego celu będą one wykorzystane.

Wyrokiem częściowym z dnia 12 października 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zobowiązał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. do udzielenia Stowarzyszeniu (...) - Muzycznych (...) w W. w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku informacji:

a). jakie programy telewizyjne, z przyporządkowaniem do poszczególnych nadawców oraz pakietów oferowanych przez pozwanego, pozwany remitował w sieciach kablowych w okresie od 13 marca 2003r. do dnia 30 listopada 2010r., ze wskazaniem dla poszczególnych, przyporządkowanych do pakietów, programów w poszczególnych miesiącach: liczby abonentów będących osobami fizycznymi, liczby gniazd abonenckich abonentów będącymi osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi nie posiadającymi osobowości prawnej,

b). jakie programy radiowe, z przyporządkowaniem do poszczególnych nadawców oraz pakietów oferowanych przez pozwanego, pozwany remitował w sieciach kablowych w okresie od 13 marca 2003r. do dnia 30 listopada 2010r., ze wskazaniem dla poszczególnych, przyporządkowanych do pakietów, programów w poszczególnych miesiącach: liczby abonentów będących osobami fizycznymi, liczby gniazd abonenckich abonentów będącymi osobami prawnymi i jednostkami organizacyjnymi nie posiadającymi osobowości prawnej,

c). o wysokości przychodów uzyskiwanych przez pozwanego w okresie od dnia 13 marca 2003r. do dnia 30 listopada 2010r. z tytułu reemisji programów telewizyjnych i radiowych, o których mowa w pkt a i b.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi nadał powyższemu wyrokowi częściowemu klauzulę wykonalności.

Stowarzyszenie (...) - Muzycznych (...) w W. wszczęło postępowanie egzekucyjne polegające na udzieleniu przez powoda informacji zawartych w wyroku częściowym.

Powód przystąpił do gromadzenia informacji. Jednakże pismem z dnia 12 kwietnia 2013 roku T. poinformowała pozwanego, że nie jest w stanie podać informacji wynikających z wyroku częściowego we wskazanym terminie.

Spółka (...) nie posiada oprogramowania do odzyskania pełnych informacji dotyczących umów abonenckich.

Ostatecznie powodowa spółka nie przekazała pozwanemu żadnych informacji.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, oddalając powództwo Sąd Okręgowy wskazał, że z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiły zdarzenia, wskutek których zobowiązanie powódki nie może być egzekwowane.

Zdaniem powódki zdarzeniem tym są zmiany organizacyjne i funkcjonalne, wskutek których nie jest możliwe udzielenie informacji, do których została zobowiązana wyrokiem częściowym z dnia 12 października 2011 roku.

Sąd Okręgowy podkreślił jednak, że w postępowaniu, w którym powstał tytuł egzekucyjny, przesłuchiwany był w charakterze świadka dyrektor operacyjny tej spółki (...), który jako dyrektor nadzorujący zobowiązał się do udzielenia niezbędnych informacji, a z uwagi na czasochłonność i nakład pracy w zbieraniu tych informacji spółka wносиła o udzielenie terminu 3 miesięcy na spełnienie tego zobowiązania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wydał w sprawie o sygn. akt I C 2186/10 wyrok częściowy zobowiązujący powodową spółkę do udzielenia informacji w dniu 12 października 2011 roku, który zawiera zastrzeżenie, że zobowiązanie ma być wykonane w ciągu 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku. W tym miejscu Sąd Okręgowy wskazał, że już w tym postępowaniu wiadomym powinno być dla powodowej spółki (w tamtym postępowaniu pozwanej), że nie będzie możliwe w pełni udzielenie żądanych informacji, a pomimo tego okoliczność ta nie została podniesiona przed zamknięciem rozprawy i wydaniem tytułu egzekucyjnego. Wynikało to ze zmian funkcjonalnych i organizacyjnych, jakie miały miejsce w latach 2004-2005, a następnie w 2008 roku, 2009-2010. Charakter tych zmian polegał m.in. na tym, że nie wszystkie dotychczasowe dane dotyczące umów abonenckich zawieranych przez powodową spółkę były przenoszone do nowego systemu. Ponadto uwzględnić też trzeba, że w powodowej spółce następowało brakowanie

pisemnej dokumentacji po okresie około 6 lat i taka praktyka istniała od wielu lat. Wobec tego już w 2011 roku, przed wydaniem wyroku, niemożliwe było udzielenie informacji za okres powyżej 6 lat, a roszczenie dotyczyło okresu od 13 marca 2003 roku. Okoliczności powyższe zostały jednak podniesione dopiero w toku niniejszego postępowania, a więc po powstaniu tytułu egzekucyjnego.

Reasumując rozważania dotyczące okresu powstania zdarzeń, wskutek których zobowiązanie powodowej spółki nie może być egzekwowane i możliwości jego podniesienia przed zamknięciem rozprawy w sprawie o sygn. akt I C 2186/10, doprowadziły Sąd Okręgowy do uznania, że podniesione zarzuty nie stanowią skutecznej podstawy obrony powodowej spółki jako dłużnika przed wykonaniem tytułu wykonawczego.

Sąd Okręgowy wskazał także, że w dalszym ciągu dostępne są w powodowej spółce dokumenty, na podstawie których może ona udzielić częściowych informacji, do czego została zobowiązana wyrokiem częściowym z dnia 12 października 2011 roku. Pomimo zmian systemowych, funkcjonalnych i organizacyjnych, które spowodowały brak pełnej historii korzystania przez abonentów z usług świadczonych przez spółkę (...), jest ona w posiadaniu pisemnych umów abonenckich, które zawierają dane z zakresu rodzaju świadczonych usług (w tym nadawców, programów, oferowanych pakietów) i w związku z tym możliwe jest udzielenie żądanych informacji. Dotyczy to umów abonenckich z abonentami, którzy w dalszym ciągu korzystają z usług powodowej spółki. Ponadto spółka jest w posiadaniu pełnych danych abonenckich od 2008 roku, co zostało potwierdzone przez świadka A. P.. Powodowa spółka może zatem spełnić choćby częściowo wymagalne świadczenie.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego,

mające istotny wpływ na wynik sprawy w postaci:

1/. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów z uwagi na niedokonanie oceny dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, nieuwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, nieprzedstawienie logicznych argumentów przemawiających za ustalonym stanem faktycznym, w zakresie w którym nie znajduje on potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym,

2/. art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., polegające na niezastosowaniu tego przepisu, pomimo uznania, że tytuł wykonawczy nie jest możliwy do wykonania w całości, co powinno skutkować pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego choćby w części.

3/. art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że zdarzenia, na które powołuje się powód w tutejszym postępowaniu, są zdarzeniami na które mógł on się powołać w toku wcześniejszego postępowania w sprawie o sygn. akt I C 2186/10, podczas gdy możliwość powołania się na nie powstała dopiero w trakcie próby wykonania tytułu egzekucyjnego, a zatem po jego wydaniu.

W oparciu o powyższe zarzuty, w konkluzji apelacji powódka wniosła o:

1/. zmianę wyroku w całości na uwzględniający powództwo, poprzez pozbawienie w całości wykonalności wyroku częściowego wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 12 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt I C 2186/12, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 5 marca 2013 roku,

2/. alternatywnie – zmianę wyroku na uwzględniający powództwo w części, poprzez pozbawienie wykonalności w/w wyroku w części co do okresu od 13 marca 2003 r. do 31 grudnia 2007 r. względem wszystkich liter (podpunktów) punktu 1. wyroku częściowego,

3/. alternatywnie – w przypadku braku podstaw do zmiany – uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji,

4/. w każdym z przypadków zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w obu instancjach, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W trakcie rozprawy apelacyjnej w dniu 18 sierpnia 2016 roku pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zarzuty apelującej dotyczą wyłącznie naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania w niniejszej sprawie, tj. art. 233 § 1 k.p.c. i dwukrotnego naruszenia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. – choć ostatni z wymienionych przepisów, pomimo jego umieszczenia w kodeksie postępowania cywilnego, ma niewątpliwie charakter materialno-prawny. Zdaniem Sądu II instancji żaden jednak z podniesionych zarzutów nie okazał się zasadny.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, który Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własny. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie przede wszystkim nie naruszył zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Mimo przeciwnych sugestii apelacji, Sąd I Instancji, dokonał wszechstronnej, wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszne wnioski jurydyczne, a swoje stanowisko przy tym także przekonująco i wyczerpująco uzasadnił.

Tylko bowiem w przypadku pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu Okręgowego, zaś skarżąca prezentując niezadowolenie z treści rozstrzygnięcia Sądu w żaden sposób nie wykazała, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co nadaje apelacji charakter polemiczny.

Przede wszystkim, Sąd I Instancji prawidłowo ocenił materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadka A. P. (1) i ustalił, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie powódki nie może być egzekwowane. A. P. (1) – dyrektor nadzorujący spółki (...) wskazywał bowiem na zmiany organizacyjne i funkcjonalne, jakie nastąpiły u powódki w latach 2004-2005, a następnie w 2008 roku, 2009-2010 oraz politykę niszczenia dokumentów starszych niż 6- letnie, wskutek których nie jest możliwe udzielenie informacji, do których spółka została zobowiązana wyrokiem częściowym z dnia 12 października 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 2186/10.

Należy jednak zauważyć i podkreślić, że okoliczności powyższe, tj. możliwość udzielenia pozwanemu stowarzyszeniu żądanych przez niego informacji, były przedmiotem badania w postępowaniu o sygn. I C 2186/10, w którym doszło do wydania tytułu egzekucyjnego. Sformułowany przez apelującą w niniejszym postępowaniu zarzut nieprawidłowej oceny zeznań świadka A. P. (1) co do zakresu posiadanych przez powódkę danych abonenckich jest zatem o tyle nietrafny, że dotyczy okoliczności ocenionych już w toku wzmiankowanego postępowania i zmierza do powtórnej ich oceny, co jest niedopuszczalne.

Wskazując bowiem w apelacji na niemożliwość spełnienia świadczeń objętych tytułem wykonawczym, z tej przyczyny, że apelująca nie posiada pełnego zakresu dokumentacji i informacji, o jakiej mowa w tytule wykonawczym, skarżąca niewątpliwie zmierza do wykazania, iż Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. I C 2186/10 nie miał rzekomo podstaw, aby tego rodzaju obowiązki nałożyć (a więc, że rozstrzygnięcie tego Sądu jest błędne). Powoływanie się w toku niniejszej sprawy na rzekomą niemożliwość spełnienia świadczeń objętych tytułem wykonawczym stanowi zatem niedopuszczalną (sprzeczną z wyrażoną w art. 365 § 1 k.p.c. zasadą związania stron oraz sądów prawomocnym

orzeczeniem) polemikę z ustaleniami Sądu Okręgowego w Łodzi oraz z prawidłowością wydanego przez ten Sąd prawomocnego rozstrzygnięcia.

Dla wzmocnienia tejże argumentacji należy dodatkowo przywołać ukształtowane już w tym zakresie stanowisko judykatury i doktryny. Otóż, w postanowieniu z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt III CSK 43/13 Sąd Najwyższy – wypowiadając się o sytuacji, w której występuje tożsamość roszczeń – stwierdził, że „tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. O tym zaś, czy chodzi o tę samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne” (LEX nr 1427740). Tożsame stanowisko zawarł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 1 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II CSK 427/10 (LEX nr 884996).

Dodatkowo Sąd Apelacyjny uznaje, że wskazywanie przez apelującą na rzekomą obiektywną niemożliwość wykonania objętych tytułem wykonawczym obowiązków – który to stan istniał już w momencie wydania przez Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnego wyroku – nie może zostać uznane za powołanie przez skarżącą nowych zdarzeń, które nastąpiły po powstaniu tytułu egzekucyjnego, a tylko takie mogą uzasadniać powództwo przeciwegzekucyjne oparte na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Podstawą bowiem powództwa opozycyjnego ze wzmiankowanego przepisu mogą być jedynie takie zarzuty, których powołanie nie było możliwe w postępowaniu, w którym został wydany tytuł egzekucyjny (w sprawie niniejszej sygn. akt I C 2186/10) – a takich zarzutów apelująca nie wskazała.

Nie zasługuje także na uwzględnienie argument skarżącej, że dopiero w trakcie próby wykonania wyroku częściowego z dnia 12 października 2011 roku okazało się, iż jego wykonanie jest niemożliwe. Apelująca jako doświadczony i profesjonalny, a także jeden z największych podmiotów w dziedzinie reemisji programów jest zobowiązana – na mocy art. 21¹ ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 666) – zawierać umowy z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w celu reemisji w sieciach kablowych utworów nadawanych w programach organizacji radiowych i telewizyjnych.

W celu należytego wykonania wzmiankowanego obowiązku, skarżąca powinna gromadzić informacje pozwalające na ustalenie zakresu reemitowanych utworów, a tym samym zakresu jej świadczeń wobec organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Natomiast osoby zarządzające spółką powinny dysponować wiedzą o obowiązujących w spółce zasadach gromadzenia i niszczenia dokumentacji, zmianach organizacyjnych i technologicznych w spółce i ich wpływie na jej funkcjonowanie.

Z tego też względu nie można uznać za zdarzenie wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, wskazanych przez świadka A. P. (1) zmian organizacyjnych w spółce (...), przeprowadzonych przed wydaniem wyroku, które powódce winny być znane w toku procesu w sprawie o sygn. I C 2186/10.

Sąd Apelacyjny wskazuje przy tym, że świadczenie jest niemożliwe do wykonania w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. – kiedy świadczenia tego wykonać się nie da. Natomiast, kwestia znacznych trudności, np. organizacyjnych czy też konieczności zaangażowania dodatkowego personelu lub środków finansowych w celu wykonaniu świadczenia, nie przesądza o niemożliwości jego wykonania. Tymczasem, spółka (...) w toku postępowania o sygn. I C 2186/10 zobowiązała się do udzielenia niezbędnych informacji, wnosząc jedynie o udzielenie terminu 3 miesięcy na spełnienie tego zobowiązania, a po wydaniu wyroku wystąpiła do stowarzyszenia o udzielenie dalszej prolongaty w wykonaniu nałożonego na nią obowiązku. Apelująca miała zatem przeświadczenie, że obowiązek ten jest możliwy do spełnienia, a wymaga jedynie zaangażowania odpowiedniej ilości czasu i personelu.

W świetle powyższego uznać należy podniesione przez skarżącą zarzuty za chybione.

Odnosnie zaś wniosku apelacji o częściowe pozbawienie wykonalności wyroku częściowego z dnia 12 października 2011 roku, tj. za lata od 13 marca 2003 do 31 grudnia 2007, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności wskazuje

na nieprecyzyjność tak sformułowanego żądania. Wniosek ten obejmuje bowiem tylko czasookres bez wskazania zakresu przedmiotowego niemożliwych do ustalenia danych. Podkreślić zaś należy – co przyznała apelująca – że w odniesieniu do części umów zawartych w formie pisemnej od 2003 r. istnieje możliwość ich odnalezienia i ustalenia na ich podstawie żądanych przez pozwanego danych. Pomimo bowiem zmian systemowych, funkcjonalnych i organizacyjnych, które spowodowały brak pełnej historii korzystania przez abonentów z usług świadczonych przez spółkę, jest ona w posiadaniu ww. pisemnych umów abonenckich, które zawierają dane z zakresu rodzaju świadczonych usług (w tym nadawców, programów, oferowanych pakietów) i w związku z tym możliwe jest udzielenie żądanych informacji. Dotyczy to umów abonenckich z abonentami, którzy w dalszym ciągu korzystają z usług powódki. Powodowa spółka może zatem przy dołożeniu należytej staranności, to jest poprzez właściwe zorganizowanie systemu gromadzenia informacji, spełnić choćby częściowo wymagalne świadczenie.

W tym stanie rzeczy pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego za okres od 2003 do 2008 roku skutkowałoby pozbawieniem wykonalności tytułu także w części możliwej do wykonania, tj. odnoszącej się do pisemnych umów zawieranych od 2003 r., które mogą być podstawą udzielenia żądanych informacji.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe rozważania Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w z art. 391 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty te po stronie pozwanej w wysokości 270,00 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 j.t. z późn. zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804).